

Tehlikeli tartışma

Bundan 7 yıl evet, Bediüzzaman filmi tartışmaları sırasında sarfettiğim bir cümle vardı; “Bediüzzaman filmi yapılırsa, Mustafa Kemal dönemi iyi anlatılmalı.”

“M. Kemal ile Bediüzzaman hiçbir zaman barışık olmadı. Çünkü, ikisi farklı kutuptu ve her ikisinin temsil ettiği fikirler bu gün bile birbiri ile mücadele içinde...” demiştim.

Dönemin idarecileri Bediüzzaman’ı ortadan kaldırmak istiyordu. Çünkü Said Nursî, “Din-i Mübin”i temsil ediyordu. Cumhuriyetin ilanından sonra çekildiği inzivadan adeta “koparıldı.”

İdamı için düzmece mahkemeler kuruldu. Suçsuz yere hapishanelere atıldı ama taştan duvarlar Medrese-i Yusufiye oldu ona.

Yetmedi, defalarca zehirlediler. Bediüzzaman’ın bedeni ortadan kaldırılmıyordu. Çünkü Said Nursî’nin mevcudiyeti M. Kemal rejiminin inkârı demektir.

Rejim “Ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam” diyen Bediüzzaman’ın hürriyetini iptal etti. Buna rağmen ne oldu? Hapishanelerde kibrit kutularına yazılan notlar, bu gün Risale-i Nur olarak milyonların evinde ve gönlünde taht kurmuş durumda.

Nitekim o dönem “Hür Adam” filmin çekimi aşamasında yazdığım bu yazı, yönetmenlik denemesi yapan işadamı Mehmet Tanrısever tarafından dikkate alındı mı bilmiyorum. Ancak filmin bir karesinde mecliste yaptığı ikili “münavebe”, epey gürültü kopardı ve “Kemalist” azınlık tepkilerini yüksek sesle dile getirmişlerdi.

Film çekimleri bitti, tartışmalar başladı. Öyle ya da böyle hatırı sayılır bir gişe başarısı elde ettiği söylenebilir.

Hür Adam, 340 salonda seyirciyle buluştu. İlk güç günde 239 bin 176 kişi tarafından izlendi. Film ağırlıklı olarak İstanbul’un 16 ilçesinde gösterildi. Tüm zamanların en çok izlenen filmi rekorunu kıramadı belki ama 1 Milyar 930 bin 491 TL gişe hasılatı elde ederek yapımcıyı memnun etti.

M. Kemal’in rahatsızlığı, Bediüzzaman’ın ilk mecliste yaptığı konuşmadan sonra başladı.

Nitekim Üstad Milli Mücadele’deki başarıları milletin iman ve inancına bağlamaktadır. Ne olursa olsun, milletin din ile bağlarının kuvvetlendirilmesi gerektiğini net bir biçimde ortaya koyar. Hele meclis kürsüsünde “namaz” ibadetine vurgu yapması M. Kemal’i büsbütün çıldırtır ve “Meclis Başkanlığı” odasında 50 ila 60 milletvekilinin içinde “Sizin gibi kahraman bir hoca bize lazımdır. Sizi yüksek fikirlerinizden istifade etmek için buraya çağırdık. Geldiniz, en evvel

namaza dair şeyleri yazdınız, aramıza ihtilaf verdiniz” der.

Pek tabii ki, Bediüzzaman’ın tepkisi de aynı kararlılıkta olacaktır ve “Paşa, paşa! İslamiyet’te, imandan sonra en yüksek hakikat namazdır. Namaz kılmayan haindir; hainin hükmü merduttur” der. (Bakınız: Tarihçe-i Hayat, İlk Hayat, İfade-i Meram)

İşte bu fikir ayrılıkları sebebiyle Bediüzzaman, milletvekillerinin ısrarlarına rağmen Ankara’dan ayrılır ve yukarıda bahsettiğimiz olaylar cereyan eder. Sürgün, çile ve mahkeme salonlarında tüketilen bir hayat... Ve Bediüzzaman mezarında bile rahat bırakılmayacaktır.

Son dönemde ortaya çıkan “Atatürkçü” söylemler dikkat çekici.

Bu siğ tartışmaya girmeyeceğim ama sadece Aziz Nesin’in bir sözünü hatırlatmadan geçemeyeceğim:

“Gerçek Müslüman Atatürk’ü sevmez. Seviyorsa ya ahmaktır ya sahtekâr. Atatürk Müslümanlar açısından sevilecek bir şey yapmadı. Türkiye’de yaşayan ve Atatürk’ü sevdiğini söyleyen Müslümanlar, yalancıdır.” (Kaynak: Oğuz Uçar/Abant(Bolu), Hürriyet Haber Ajansı-1989)

Nokta!